

KENDALL RYAN

Hot
Jocks IV.

PŘEKROČENÍ
HRANICE

BARONET

Překročení hranice

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Kendall Ryan

Překročení hranice – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

PŘEKROČENÍ HRANICE

Hot Jocks 4

**PŘEKROČENÍ
HRANICE**

KENDALL RYAN

Copyright © 2020 by Kendall Ryan

Translation © Ivana Čejková 2025

ISBN tištěné verze 978-80-269-2575-0

ISBN e-knihy 978-80-269-2577-4 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2578-1 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2576-7 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

O KNIZE

Zotavování se z nataženého svalu v tříse není zrovna způsob, jakým jsem plánoval strávit tolik potřebnou letní dovolenou.

Ale musím uznat, že nechat se ošetřovat přitažlivou kamarádkou Bailey, která právě dokončila studium medicíny, nezní zrovna jako utrpení.

Je před námi týden strávený u mé rodiny v domě na pláži, týden koupání a grilování, týden zábavy s mými malými neteřemi a spaní v ložnicích naproti sobě. Týden sledování, jak se Bailey sbližuje s mojí mámou a sestrami a s trochu potrhlou, ale milou babičkou. Týden užívání si Baileyiny péče – což je co říct, protože to zahrnuje spoustu strkání ledových obkladů do spodního prádla a převazování bolavých svalů.

Je vtipná a milá, a když konečně po dlouhé době můžu být zase sám sebou, zjišťuju, že hradby, které jsem si kolem sebe vybudoval, se hroutí. Jenže Bailey tvrdí, že žádný vztah nehledá! Přesto jsem pevně rozhodnutý to nevzdat a být pro ni víc než jen zábavný milenec na jeden týden, který si podruhé – tentokrát kvůli ní – natáhne tříselný sval.

Vaši oblíbení sexy sportovci se vracejí! Pokud máte rádi přitažlivé sebevědomé muže, kteří umí zacházet s hokejkou (na ledě i mimo něj), a chytré ženy, které jsou dost silné na to, aby udržely všechna ta přebujelá ega na uzdě, je tato série příběhů určena právě vám!

(Knihy lze číst v libovolném pořadí.)

SEZNAM PÍSNÍ

„Electricity“ – Silk City, Dua Lipa

„Sexy Boy“ – Air

„One More Night“ – Maroon 5

„Jealous“ – Chromeo

„Body“ – Loud Luxury, feat. Brando

„What's Luv?“ – Fat Joe, feat. Ashanti

„Connection“ – OneRepublic

„Till I Found You“ – Phil Wickham

1. KAPITOLA

Bomby pravdy

Asher

V*idím to. Chci to. Mám to.*

Hokejová kariéra, luxusní byt v Seattlu, ženy... Nezáleží na tom, co dalšího, prostě tohle byl můj život. Bez zábran a beze studu.

Ale teď je to jiný. Právě teď je totiž všechno v háji.

„Jsi v pohodě?“ zeptal se Owen a prohlížel si mě přes okraj püllitru. Owen je brankář našeho týmu a jeden z mých nejlepších přátel.

Povzdychl jsem si a pokrčil rameny. Už mě vážně unavuje, jak se mě na to všichni ptají.

Jasně, utrpěl jsem vážné zranění. Otřes mozku, kvůli kterému budu mimo hru až do konce sezony, a natažený sval v třísle, takže trpím bolestí při jakékoliv činnosti – při chůzi, při sezení... o nějakém intenzivnějším sexu ani nemluvě. To je úplně tabu.

Seděl jsem se dvěma spoluhráči v tlumeně osvětleném baru kousek od svého bytu a na stole přede mnou stála orosená sklenice ledové vody. Napadlo mě, že je to vlastně taková metafora mého současného života. Strávili jsme celý den zkoušením smokingů

na Owenovu nadcházející svatbu, protože mu všichni jdeme za družby. Pak jsme si dali něco k jídlu a nakonec jsme se ještě zdrželi na jedno pivo pro ně – a vodu pro mě.

Opřel jsem se na židli a jednou rukou si prohrábl vlasy. „Sakra, kdo ví, možná se to mělo stát. Třeba mi někdo tam nahoře chtěl naznačit, že už dlouho a tvrdě makám a že bych si měl odpočinout, než úplně vyhořím.“

Už když jsem to vyslovil, věděl jsem, že je to naprostá pitomost. Ale taky jsem věděl, že nikdo ze spoluhráčů nechce poslouchat moje nářky, jak je zatraceně depresivní, že s nimi nebudu hrát.

„Sakra, Ashere! Tyhle zasraný řečičky si nech,“ prohlásil Teddy, který byl stejně jako já jedním z útočníků týmu.

„No tak jo,“ sklonil jsem hlavu, „i ten brouk si musí válet svoji kouli, že jo?“

Kluci se zasmáli.

„Když už jsme u těch koulí...“ Owen svařtil obočí a všichni jsme se znovu zasmáli.

Přesně tohle je Owen, jakého známe a milujeme. Nikdy nevíte, co mu vyletí z pusy. Třeba když nás na letišti zadrželi poté, co se ho při kontrole pracovník bezpečnostní služby zeptal: „Pane, máte u sebe nějaké zbraně nebo výbušniny?“

„Máte na mysli něco jiného než to nabitý péro v mých kalhotách?“ ušklíbl se Owen. Tahle malá poznámka nás stála víc než hodinu ve speciální výslechové místnosti.

Šťastné to časy.

Owen je trochu nepředvídatelný. A taky trochu divoký. To ale neznamená, že by se po zasnoubení začátkem tohoto roku trochu nezklidnil. To ano. Ale

pořád je to Owen, což znamená, že nás pravidelně zásobuje oplzlými vtípkami a chlípnými historkami.

Teddy je o něco starší, vyrovnanější a obvykle je na něj spolehnutí, že vám poskytne solidní radu. Jenže právě teď o žádné rady ohledně toho, co bych měl se svým nečekaným a nechtěným volnem dělat, nestojím.

Než se do mě kluci dál pustili, na druhé straně baru se objevily naše kamarádky – a mně se sevřel žaludek. Drobná a krásná Bailey, která je chytrá jako Einstein a zanedlouho dostuduje medicínu, a její tmavovlasá, tišší a vážnější kamarádka Aubree. I když jsem si to nikdy předtím nepřipustil, mám pro Bailey velkou slabost. S oběma jsem se seznámil přes společné známé a už několik let jsou z nás dobří přátelé.

Nemohl jsem si pomoci, ale musel jsem sledovat Baileyiny vlnící se boky, když obě dívky zamířily k nám. Štíhlé nohy jí obepínaly přiléhavé modré džíny umně roztržené na obou kolenou, černé tričko zdůrazňovalo její vnady a bílé tenisky dotvářely ležérní, ale sexy vzhled. Blondáté vlnité vlasy měla zastřižené po ramena, takže daly vyniknout dlouhému, jemnému hrdlu, zatímco se její zvědavé hnědé oči upíraly do mých.

Musel jsem se dlouze napít vody, abych potlačil podivné napětí v hrudi, když se s Aubree zastavily u našeho stolu.

„Ahoj Ashere,“ pozdravila Bailey s úsměvem na rtech, oči upřené do mých.

„Ahoj,“ vyhrkl jsem a najednou se mi zatočila hlava.

„Tak co máte, dámy, dnes večer v plánu?“ zeptal se Teddy s úsměvem.

Bailey si zastrčila pramen medově zbarvených vla-

sů za ucho, podívala se na mě a pak se obrátila k Teddymu. „Jen si jdeme vyzvednout objednané jídlo, dneska večer nikam nevyrážíme. Ale dostaly jsme chuť na hranolky s lanýži a plněné žampiony.“

Přikývl jsem. Přesně to jsem měl totiž taky v plánu – strávit celý večer doma. „To zní skvěle.“

„Jak je ti, Ashi?“ otázala se Bailey a znepokojivě si mě prohlížela.

Kdo ví, možná to bylo jen tím, že má lékařské vzdělání, ale v jejím výrazu bylo něco hlubšího. Na první pohled totiž vypadám dobře – žádné monokly, obvazy ani modřiny. Avšak Bailey je dost chytrá na to, aby věděla, že nejbolestivější rány jsou ty, které nejsou vidět.

„Nejmíň dva týdny si vůbec nezahraju, možná se to protáhne až do konce sezony.“ Z hlasu bylo poznat, jak mě to zdeptalo.

Podrobnosti o mém zranění se objevily ve všech zprávách, zpomalený záběr opakovali v televizi tolikrát, až jsem měl pocit, jako by se to stalo někomu jinému. Ale bolest v rozkroku a závratě mi připomínaly, že jsem to byl já, kdo tehdy do toho mantinelu narazil.

Zdálo se, že to Bailey skutečně sebralo. „To mě mrzí.“

„To je příšerný,“ dodala Aubree a zamračila se.

Nemám rád, jak se všichni tváří lítostivě, když dojde řeč na moje zranění. Je to taky jeden z důvodů, proč neodpovídám na textové zprávy ani telefonáty – netoužím poslouchat, jak jsou všichni zklamání, že nebudu hrát play-off. Těšil jsem se na to celý svůj život a teď se bude hrát beze mě.

„Nechcete si přisednout, než vám to připraví?“ Kývl jsem hlavou na dvě volné židle, ale Bailey zavrtěla hlavou.

„Jasně,“ přikývla Aubree.

„Skočím si zatím na toaletu,“ prohlásila Bailey.

Tenhle bar byl sice skvělý – bylo v něm přítmí, klid a pohoda, ale měl jednu zvláštní věc – toalety úplně vzadu přes dvorek v samostatné budově vedle parkoviště. A protože v žádném případě nedopustím, aby se tam Bailey potulovala sama po setmění, vstal jsem a prohlásil: „Taky tam musím. Půjdu s tebou.“

Přikývla a zamířila k zadnímu východu.

Vím, že bych neměl, ale nemohl jsem si pomoci, abych se jí celou cestu nedíval na zadek. *Kristepane, Ashere!* Když jsme došli k budově, podržel jsem dveře, aby Bailey mohla proklouznout dovnitř. Do nosu mě udeřila květinová vůně jejího šamponu a tělem mi projelo vzrušení jako elektrický proud. Najednou jsem byl nabuzený a ani nevím proč. Lhal jsem, že potřebuju na toaletu, takže když jsem vešel na pánské záchodky, umyl jsem si ruce a čekal na Bailey na slabě osvětleném dvorku.

S Bailey jsem moc času o samotě nestrávil, ale ani jsem to nepotřeboval, abych věděl, že je skvělá. Studentka medicíny na dobré cestě stát se lékařkou, s laskavými očima, ale trochu oprsklá. Křivky měla jako bohyně, přesně takové, jaké se mi líbily. Ne že bych takové holky musel hledat. Posledních pár let jsem si připadal jako na nějaké recepci se švédským stolem plným dívek toužících po mé společnosti. Ne že bych si stěžoval. To ani náhodou! Ale v přítomnosti tak chytré a hodné holky, jako je Bailey, jsem se najednou cítil nesvůj.

Klapání podpatků oznámilo její příchod. „Díky, Ashi,“ usmála se, když mě spatřila opřeného o betonovou zeď. Její výraz v obličeji mi řekl všechno. Ví, že jsem ji doprovodil jen proto, aby na takové odlehlé místo nešla sama.

„V pohodě.“ Dívali jsme se na sebe o něco déle, než bylo nutné, a přesto jsem se nedokázal pohnout. „Jak si užíváš léto?“ zeptal jsem se jí.

„Trochu náročný, ale jde to.“ Bailey přešlápla z nohy na nohu a zastrčila si ruku do kapsy džínů.

Hlavou mi probleskly vzpomínky na loňské léto. O jednom prodlouženém víkendu jsme se všichni vydali trajektem na ostrov Orcas, kde jsme se ubytovali v několika chatkách přímo na skalnatém pobřeží, pozorovali velryby a ochutnávali ostrovní vína. Myslím, že to celé zorganizovaly Elise s Aubree, ale upřímně ani nevím. Investoval jsem do toho nějaké prachy na ubytování a jídlo, sbalil si nepromokavou bundu a turistické boty a vyrazil. Tehdy jsem si poprvé začal Bailey víc všimat a viděl věci, které jsem si předtím nikdy neuvedomil. Třeba to, jak je chytrá, zábavná a krásná – i bez make-upu a fénu na vlasy si získala veškerou mou pozornost.

Ne že by si mě všímala. Pokud si vůbec všimla, že jsem single, nedala to najevo. Většinou někam zmizela s holkama, se Sarou, Elise, Beccou a Aubree, zatímco já se poflakoval s klukama – byli tam všichni kámoši z týmu. Přesto se naše cesty zkřížily vždy u snídaně a u nočních táboráků. Potají jsem ji obdivoval a líbilo se mi, že je jí úplně jedno, že má celý víkend na sobě tepláky a fleecový svetr. Jak nadávala, když si na ohni opékala klobásu a spálila ji, takže pak musela donutit jednoho z kluků, aby si s ní jídlo vyměnil.

Bailey se s úsměvem protáhla kolem mě a zamířila zpátky ke stolu. Kouzlo okamžiku se vypařilo.

U stolu mezitím probíhala velká diskuse o tom, kdo kam v létě vyrazí.

„Takže jedeš na tu velkou rodinnou sešlost?“ zeptal se mě Owen a vrátil mě do reality.

„Ne,“ zabručel jsem.

„Jakou rodinnou sešlost?“ vyzvídal Teddy a napil se piva.

Odkáslal jsem si a opřel se lokty o stůl. „Babička má letos pětadesátiny a chce, abychom to všichni oslavili u ní v domě na pláži v San Diegu. Ta oslava je už příští víkend, takže jsem předpokládal, že se tam nedostanu, protože budu hrát play-off. Jenže všechno je jinak – hrát budete vy,“ povzdechl jsem si a závistivě se na spoluhráče podíval, „ale já ne.“

Owen se zatvářil zmateně. „Tak proč tam tedy nejdeš? Trenér tě určitě pustí.“

„Protože mi náš doktor nařídil, že s sebou musím mít sestru, a to je k smíchu. Nejsem žádný děcko, aby se o mě někdo musel starat. Nehodlám strávit dovolenou tím, že mě bude nějaká ženská ošetřovat nebo se na mě mračit, kdykoli si budu chtít dát pivo. To radši zůstanu doma a odpočinu si.“

„Říkáš týdenní výlet do Kalifornie?“ ozvala se Bailey. Podíval jsem se na ni a přikývl. „To není marný, udělám to,“ odpověděla, zatímco jsme na ni všichni nechápavě zírali.

„Cože?“

„Potřebuješ zdravotní sestru, ne? Takže pojedu s tebou a dohlídnu na tebe.“ Její hnědé oči se zadívaly do mých. Věděl jsem, že to myslí vážně.

„Proč bys to dělala?“ Zamrkal jsem, stále naprosto zmatený.

Pokrčila rameny. „Nevím... třeba proto, že se zadarmo podívám do San Diega?“

„Jsi doktorka, ne zdravotní sestra.“

„To je pravda. Ale mám teď dva týdny volna, než mi začne praxe v nemocnici.“

Její poslední slova jsem skoro neslyšel, jak najed-

nou všichni měli potřebu vyjádřit svůj názor a začali se překřikovat.

„Ber to, kámo,“ přikývl Owen a dopil pivo. „Je to přece mnohem lepší, než kdyby s tebou jela úplně cizí ženská. A navíc se uvidíš se svou rodinou. To ti zlepší náladu, chlape.“

Má pravdu, pomyslel jsem si. Ale měl jsem pocit, že bych se měl radši zakopat a zůstat zalezlý doma jako mizerný bastard. Bylo mi jasné, že jakmile na mou kůži dopadnou kalifornské sluneční paprsky nebo až mi babička začne vyprávět jednu ze svých nemístných historek, bude těžké tvářit se otráveně.

Když zůstanu doma, potrestám jen sám sebe. Navíc se mi zdálo, že Bailey tenhle nápad nadchl, takže jsem o tom začal přemýšlet.

„Tak jo. Příští týden to vyřeším s doktorem. Možná s tebou bude chtít nejdřív mluvit náš kondiční trenér.“

Bailey přikývla a stále se usmívala. „To zní dobře. Tak mi dej vědět.“

„Jasně.“ Při představě, že pojedu s Bailey do jižní Kalifornie, se mi zrychlil tep.

Ještě chvíli jsme jen tak klábosili, než se dívky omluvily, vyzvedly si připravené jídlo a odešly. Pak už jsme tu zbyli zase jen my.

„Na Bailey si dej bacha,“ ozval se Owen po chvíli napjatého ticha.

„Co tím myslíš?“

Sarkasticky se na mě podíval. „Jen ti chci připomenout, že ty jsi *ty* a ona je *ona*. Abys zůstal nohama na zemi. Tím, že jede s tebou, ti prokazuje velkou laskavost.“

„Teď ti vůbec nerozumím, kámo. To vím sám, že mi prokazuje laskavost.“ Ovšem věděl jsem naprosto přesně, na co naráží.

Už léta jsem tvrdě makal a v podstatě vůbec neodpočíval. Šel jsem od ligy k lize, od turnaje k turnaji, od zápasu k zápasu, jako narkoman, který se dožaduje další a další dávky. Hokej je jediná věc, díky níž se cítím celistvý, a proto jsem se za ním neúnavně hnál. Teď už je to samozřejmě všechno pryč. Alespoň prozatím.

Když se rodiče rozvedli, byl jsem mladý, cítil jsem se ublížený a plný vzteku, který žádný hokej nepřehluší. Tvrdě jsem se pouštěl do soupeřů, létaly pěsti, aniž bych vždy věděl proč.

Bylo to chování, které neslo své plody – trenérům se to líbilo. Jenže teď vidím, že to byl obranný mechanismus. Nemusel jsem přemýšlet, nemusel jsem dávat najevo své city, prostě jsem jen jednal. Dělal jsem to, co se mi líbilo a co pro mě bylo přirozené – a to byl hokej. Až na to, že teď nemůžu hrát. A připadá mi to jako nějaký druh vězení.

Za posledních deset let se toho hodně změnilo. Rád bych si myslel, že jsem dospěl a trochu se uklidnil. Ale moje pověst, jak se zdá, žije dál.

Lidi o mně říkají brutální věci. Že jsem sobec a kreťen. A něco z toho je asi pravda. Vlastně ne *asi*, ale určitě. Jen si to teď nechci přiznat, protože by nebylo pošramocené jen moje ego.

„Bailey je už velká holka, zvládne to sama.“ Teddy si mě zkoumavě prohlížel, jako by mi chtěl přečíst myšlenky.

Ovšem jediné, co jsem měl v úmyslu, bylo navštívit babičku a snažit se nesoustředit na to, že jsem dočasně odstavený od jediné věci, kterou miluju.

„Jen jsem řekl svůj názor,“ bránil se Owen a založil si ruce na hrudi.

I když jsem to zahrál do autu, bylo mi jasné, o co Owenovi jde. Moje pověst tvrdého a nesmiřitelného

hokejisty je jedna věc, ale taky tu byla pověst kluka, který nenechá žádnou sukni na pokoji. A že jich už bylo víc než jen pár.

Až se Bailey objeví na pláži v bikinách, budu mít dost vůle, abych odolal? Na tuhle otázku jsem teď neměl žádnou odpověď. Teprve čas ukáže, jak mám pevnou vůli. Jestli nepodlehnu, to zjistím, až dorazíme do San Diega.

Nicméně jednu věc vím už nyní.

Poprvé od té doby, co jsem se zranil, mám pocit, jako by mi spadl kámen ze srdce. A to díky té krásné blondýnce s nádhernýma hnědýma očima.

2. KAPITOLA

Vyvažování

Bailey

Rovnováha byla vždycky moje silná stránka. Dalo by se říct, že jsem královnou rovnováhy. A studium medicíny je jedno velké balancování – musíte totiž řešit tisíc věcí najednou, což ze mě udělalo mistryni seznamu úkolů a bohyni, pokud jde o určování priorit.

Ale doslovná rovnováha? Jak se ukázalo, ta mi moc nejde. Asi jsem ztratila rozum, když jsem mezi ukusováním hranolek s lanýžmi souhlasila, že dnes ráno půjdu s Aubree na jógu.

Zabořila jsem prsty do podložky a snažila se soustředit na „dýchání do středu těla“, jak nám klidným hlasem napovídala instruktorka, ale koutkem oka jsem pozorovala Aubree. Ve světle růžové sportovní podprsence a ladících legínách se prohýbala a natahovala jako proutek. V jejím provedení cvik vypadal celkem snadno, jako by ji někdo vytáhl přímo z instagramového účtu fitness influencerky. Snažila jsem se její postoj napodobit a přitáhla si jednu nohu k vnitřní straně stehna druhé nohy, ale kymácela jsem se při

tom, jako bych vypila příliš mnoho panáků tequily, a nakonec jsem stejně skončila na podlaze.

Tohle nebyl zrovna můj šálek kávy, jak o sebe pečovat. Po čtyřech letech studia na medicíně jsem tenhle termín vyškrtla ze svého slovníku. Ale vytvořila jsem si vlastní verzi péče o sebe – a to odpočinek. Takový, jaký jsem si udělala včera večer, když jsem si oblékla pohodlné domácí tepláky a triko a vychutnávala si nějaké jídlo, přičemž jsem nedělala vůbec nic, rozhodně ne žádné cvičení. Aubree však trvala na tom, že jóga mi pomůže zbavit se napětí z medicíny a udělá mi dobře na bolesti zad a špatné držení těla, které jsem si vypěstovala za čtyři roky, kdy jsem se hrbila nad knihami a notebookem.

„Pozice půlměsíce, otevřete srdeční čakru.“

Drobná blondátá instruktorka měla hlas jako med, takže její pokyny zněly spíše jako ukolébavka před spaním. Bylo mi jasné, že moje provedení půlměsíce vypadalo spíš jako čtvrtměsíc a že žádný lékařský důkaz o čakře, srdeční ani jiné, neexistuje.

Na konci závěrečného bloku asán, kdy všichni zavřeli oči, spojili ruce před hrudí a uklonili se, aby vyjádřili vděčnost józe, jsem využila příležitost a upravila si legíny, které se mi nepříjemně zařezávaly do zadku.

Jo, přesně jak jsem řekla – jogínka ze mě nikdy nebude. Ale zvládla jsem svou vůbec první hodinu jógy, aniž bych utrpěla nějaké trvalé zranění, takže i to považuju za vítězství.

„Tak co si myslíš?“ zeptala se mě nadšeně Aubree, zatímco dezinfekčním sprejem kropila podložku na cvičení.

„Myslím, že než se vrátím, musím zapracovat na rovnováze,“ zasmála jsem se. *Lež jako věž.* „Ale

bylo skvělý se protáhnout. Měla jsem trochu problémy s přetížením *musculi supraspinatus*.“

Aubree vyvalila velké medové oči, podívala se na mě a rolovala podložku na jógu do kompaktního fialového válečku, který vypadal jako burrito na talíři. „Srozumitelně, prosím.“

„Promiň, bolí mě nadhřebenový sval.“

Aubree si zastrčila podložku pod paži, vstala a natáhla ke mně jednu ruku. „Ahoj, Bailey. Už jsme se někdy setkaly? Jsem Aubree a pracuju v neziskovém sektoru. Budeš muset na chvíli opustit své vědecké prostředí a mluvit řečí normálních lidí, ne řečí doktorů.“

Zasmála jsem se a zastrčila si za ucho pramen vlasů, který se uvolnil z culíku. „Bolí mě rameno a jsem ráda, že jsem si ho při józe mohla protáhnout. Je to lepší?“

Rozesmála se. „Mnohem lepší. Tak pojď, koupíme si latté do kelímku, než se vrátíš zpátky do té své vědecké země, aby sis promluvila se sportovním doktorem.“

Žaludek se mi sevřel nervozitou. Existuje taky žaludeční čakra? Protože jestli ano, ta moje je teď rozhodně úplně zablokovaná.

Stále jsem nechápala, jak jsem se mohla na tenhle výlet s Asherem za jeho rodinou přihlásit dobrovolně. Teď už jsem věděla, že jsem měla radši držet jazyk za zuby. Ale upřímně, to jsem nikdy neuměla. Ráda jsem se s lidmi bavila, milovala jsem drby a slibovala možné i nemožné. Ano, v tom jsem vynikala. Poslušnost, poddajnost a málomluvnost nebyly mé nejsilnější stránky. Moje výřečnost mě za ta léta už mnohokrát dostala do problémů. Třeba dneska ráno jsem kvůli ní absolvovala hodinu jógy. A kvůli ní jsem se taky při-

hlásila, že pojedu na týden s Asherem do San Diega jako jeho osobní ošetřovatelka.

Ještě jeden takový přešlap a budu si muset koupit nějaký náhubek, abych moc nemluvila.

Naše oblíbená kavárna se nacházela kousek od studia jógy. Jakmile jsme s Aubree vešly dovnitř, barista na mě kývl hlavou a hned se pustil do přípravy mé pravidelné objednávky, velkého vanilkového latté.

„Koukám, že jsi tady docela profláknutá,“ ušklíbla se Aubree přes rameno, došla k baru a objednala si ledovou kávu.

Než jsem si stoupla vedle ní, barista už přede mě postavil kelímek latté, z jehož víčka stoupala pára. Extra horké, přesně jak to mám ráda.

„A tvůj obvyklý borůvkový muffin k tomu, Bailey?“ zeptal se a už sahal do krabice s pečivem.

Bože, jsem opravdu tak profláknutá? Asi jsem tu poslední dobou strávila spoustu času studiem.

Zhluboka jsem se nadechla a uvědomila si, že si ve mně každý čte jako v knize. *Potřebuju* svačinu? Možná ne. Ale mám na ni chuť? Určitě. Trvalo mi asi pět vteřin, než jsem se vzpamatovala.

„Jo, proč ne?“ přikývla jsem a pokrčila rameny. „Zasloužím si ho.“

„Takže ta schůzka,“ pokračovala Aubree a osladila si ledovou kávu přesně odměřenou dávkou cukru. „Můžeš mi nějak nevědecky říct, jak to bude probíhat?“

Zadívala jsem se na ni a vyzkoušela první doušek latté. Bylo tak akorát horké, aby mě nepálilo na jazyku. Dokonalé.

„Nemám ponětí,“ zamumlala jsem a pokrčila rameny. „Ale předpokládám, že mi vysvětlí, jakou léčbu Asherovi nasadili, na co si mám dát pozor nebo jaké léky musí brát. Myslím, že to bude v pohodě.“

Aubree přikývla a culík se jí rozhoupal ze strany na stranu. „Tak to snad nebude nic složitého.“

Ano, bylo by to celkem snadné, kdyby tím pacientem nebyl náš super sexy kamarád Asher. „Doufejme.“

Aubree svařila obočí a zamyšleně se napila ledové kávy. „Na co se těšíš nejvíc? Na to, že si budeš hrát na doktorku, nebo na tu neuvěřitelnou dovolenou zadarmo? Nebo snad na to, že strávíš týden v Asherově společnosti?“

„A co když řeknu, že na všechno, cos tady vyjmenovala?“ Moje odpověď Aubree překvapila stejně jako mě.

Ano, jsem nadšená z toho, že konečně využiju své lékařské znalosti, i z toho, že budu celý týden nasávat vitamin D. Ale při všem tom snění o ležení na pláži a o tom, že mi bude svěřena role skutečného lékaře, jsem málem zapomněla na tu část, kdy budu týden v těsné blízkosti Ashera Reeda. Nedalo se popřít, že ten chlap je hříšně sexy.

„A co myslíš, že se asi tak stane?“ zeptala jsem se jí cestou k autu. „Viš přece, že je zraněný. Ale...“

„Ale?“ otázala se Aubree. „Je tam nějaké ‚ale‘?“

Ukousla jsem si sousto muffinu, abych si nemusela přiznat, že žádné „ale“ neexistuje. V mém vysněném scénáři jsem se na něj vrhala dřív, než letadlo dostalo povolení ke startu. Ne že bych si myslela, že o mě Asher stojí... ovšem holka jako já může snít, ne?

„Nejedu s ním jako kamarádka, která si myslí, že ten týden s ním bude stát za hřích,“ připomněla jsem jí. „Jedu tam jako jeho *ošetřovatelka*.“

Byla to připomínka hlavně pro mě. Kondiční trenér hokejového týmu mi svěří do rukou zdraví jednoho ze svých hvězdných centrů. Nemůžu ho zklamat. Tedy pokud tenhle bláznivý nápad vůbec schválí.

Jakmile jsem se s Aubree rozloučila, vrátila jsem se domů a ze skříně vyhrabala decentní oblečení, abych vypadala profesionálně. Během chvilky jsem vyrazila do školicího střediska Ledových ještěřů.

Uvnitř mě přivítala ochranka, požádala o průkaz totožnosti a pak mě nasměrovala chodbou ke třetím dveřím vpravo. V chodbě na stěnách z betonové stěrky byly nástěnné malby hráčů, jak těch ze současné soupisky, tak legend minulosti, spolu s nápisy vyvedenými velkými písmeny jako NEPŘESTÁVEJ TLAČIT NA PILU a SELHÁNÍ NEPŘIPADÁ V ÚVAHU.

Vešla jsem do školicí místnosti, kde si muž, pravděpodobně kondiční trenér týmu, studoval nějaké papíry na psací podložce s klipem, zatímco Asher seděl opodál na cvičebním míči, jednou nohou podupával a netrpitelivě se vrtěl. Měl na sobě černé sportovní kraťasy a obnošené zelené tričko s nápisem Ledoví ještěři, který byl i na čepici nasazené kšiltlem dozadu, zpod níž mu vykukovaly popelavé blond vlasy.

Vykročila jsem směrem k nim, když si mě trenér konečně všiml a natáhl ke mně ruku.

„Vy jste Bailey Ericksonová, že?“

Došla jsem k němu a potřásla si s ním. „A vy jste ten, za kým jsem přišla, ne?“ opětovala jsem mu úsměv.

„Magistr Trey Donovan, kondiční trenér a fyzioterapeut.“ Pevně mi stiskl ruku, zatímco kladl důraz na všechny tituly před i za jménem.

Uklidnilo mě to, protože jsem konečně věděla, s kým mám tu čest. Není lékař, ale má magisterský titul a je certifikovaný fyzioterapeut. Pravděpodobně na postgraduální škole studoval obor sportovní medicíny. Byl oblečený v khaki kalhotách, zelené polokošili s logem týmu a na nohou mu zářily jasně červené tenisky. Vypadal docela přátelsky, když si mě prohlížel.

„Pochopil jsem, že jste dokončila povinné ambulantní stáže a nastupujete na rezidenční místo,“ podotkl.

Přikývla jsem a ani trochu mě nepřekvapilo, že si mě předem prověřil. „Ano. Od července nastupuju jako internistka na klinice Williama Simmonse.“

„A s panem Reedem se už znáte, pokud vím.“

Trey kývl směrem k Asherovi, který se na chvíli přestal vrtět a věnoval mi jeden ze svých pověstných úsměvů. Vnitřnosti se mi stáhly a znervózněla jsem.

„Co se děje, Bailey?“ zeptal se Asher, mrkl na mě a znovu se usmál, až se mi srdce rozbušilo.

Opatrně jsem se pousmála a snažila se, abych se v těch nádherných modrých očích neztratila.

„Pokračuj ve cvičení, Ashere,“ nařídil mu Trey, zatřukal bříšky prstů o rehabilitační lehátko potažené černou koženkou a poté se obrátil ke mně. „Máme co do činění s ukázkovým otřesem mozku, takže...“

„Žádné kontaktní sporty, hodně vody a odpočinku,“ dokončila jsem za něj větu.

V Treyově obličeji se objevil udivený výraz. „Přesně tak. Sledujeme teď bedlivě jeho rovnováhu, kterou by mohl mít v důsledku úrazu narušenou.“

Přikývla jsem. „Dám na něj pozor.“

Trey mi podal výsledky Asherova nedávného CT vyšetření, abych si je prohlédla. Ale přiznám se, že tohle není můj obor, takže mi to musel vysvětlit. S úlevou jsem poslouchala, že to není příliš vážné, nicméně léčba musí být důsledná, s dostatkem odpočinku, a že rozhodně nesmí znovu hrát, dokud neustoupí všechny příznaky, jako jsou bolesti hlavy a závratě. To mi dávalo smysl.

Asher se posadil na kraj lehátka, ale Trey znovu zatřukal dlaní. „Lehni si, ano?“

Asher se pomalu nadechl, jako by ho Treyova žádost překvapila, ale poslušně si lehl na záda a natáhl nohy. Bylo zvláštní stát vedle lehátka, když přede mnou ležel Asher, ovšem soustředila jsem se na Treye.

„Je tu ještě jedno zranění, na které musíme dávat pozor,“ pokračoval Trey a ukázal mi Asherovu lékařskou zprávu. „Pan Reed si při pádu natáhl svaly v třísele, a to dost vážně. Měl by se tedy vyhnout jakékoli intenzivní činnosti.“

Pohled mi mimovolně sklouzl na Ashera, který se samolibě usmíval. Modlila jsem se k Bohu, aby si Trey nevšiml, jak se červenám. Copak ze všech možných zranění si musel natáhnout svaly zrovna v třísele? Pro mě to znamenalo, že budu muset věnovat pozornost nádobíčku tohohle pohledného muže. Jsem v háji!

„Fajn,“ zamumlala jsem a soustředila se. „Takže hodně odpočinku a ledové obklady přitahovače. Na pravé noze?“

„Správně. Ukážu vám, na co si dát pozor. Ashere, mohl bys pokrčit nohu, prosím?“

Asher ho poslechl a Trey mi gestem naznačil, abych se přesvědčila sama. V krku se mi najednou vytvořil obrovský knedlík.

Jistě. Žádný problém. Jen si na chvílku osahám rozkrok Ashera Reeda. Jsem přece doktorka. Nebudu přitom mít žádný oplzlý myšlenky.

Váhavě jsem přistoupila k Asherovi a čekala, že uvidím nějaké známky toho, že je mu to stejně nepříjemné jako mně. Ale nic takového jsem neviděla. *No jo.* Protože tohle je lékařská prohlídka, ne žádné flirtování a sexuální předehra. Měla bych se soustředit.

Naklonila jsem se nad něj a co nejjemněji mu vyhrnula nohavici kraťasů, která lehce sklouzla až do roz-

kroku. Všimla jsem si, že má černé boxerky, zpod jejichž okraje se rozlévala tmavofialová modřina.

„Můžu?“ zeptala jsem se a hlas se mi trochu třásl.

Asher přikývl. Opatrně jsem se ho dotkla a snažila se ignorovat pocit, jak moc se mi líbí dotek mých prstů na jeho kůži. Rychle jsem potlačila hříšné myšlenky a soustředila se na otok a sytě fialovou modřinu na jeho vnitřním stehně. *Au, to musí bolet!*

„Kristepane, Ashi,“ zamumlala jsem a prsty nepřítomně hladila citlivé místo.

„Jo, přesně tak – *kristepane*,“ odpověděl hlubokým a chraplavým hlasem.

Mou pozornost odvedl až Treyův hlas.

„Takových zranění vídám spoustu. To je prostě hokej – když zranění, tak většinou třísel a kyčlí. Při bruslení jsou nejvíc namáhané hýžděové svaly, a když jsou unavené, dochází k přetížení ohýbačů kyčlí a svalů v tříslech.“

Nemůžu si dovolit zabloudit myšlenkami k Asherovým hýždím, protože, *ježíšikriste...* ten jeho zadek. Hokejový vysportovaný zadek, to je ta nejnádhernější věc na světě. Jen si to vygooglujte.

„Než odjedete, ukážu vám, jak ten sval zatejpovat,“ pokračoval Trey, „a vytisknu vám protahovací a posilovací cviky, které byste s ním měla provádět každý den.“

Přikývla jsem. „Bere nějaké léky na bolest?“ zeptala jsem se, zatímco se Asher posadil na lehátko. Předpokládám, že nějaké určitě bere, protože si dokážu představit, jak moc pro něj musí být chůze s takovým otokem a hematomem bolestivá.

Trey si odfrkl. „No, tak to vám přeju hodně štěstí. Napsal jsem mu recept, ale je neoblomný, že žádné prášky brát nebude.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Překročení hranice.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.